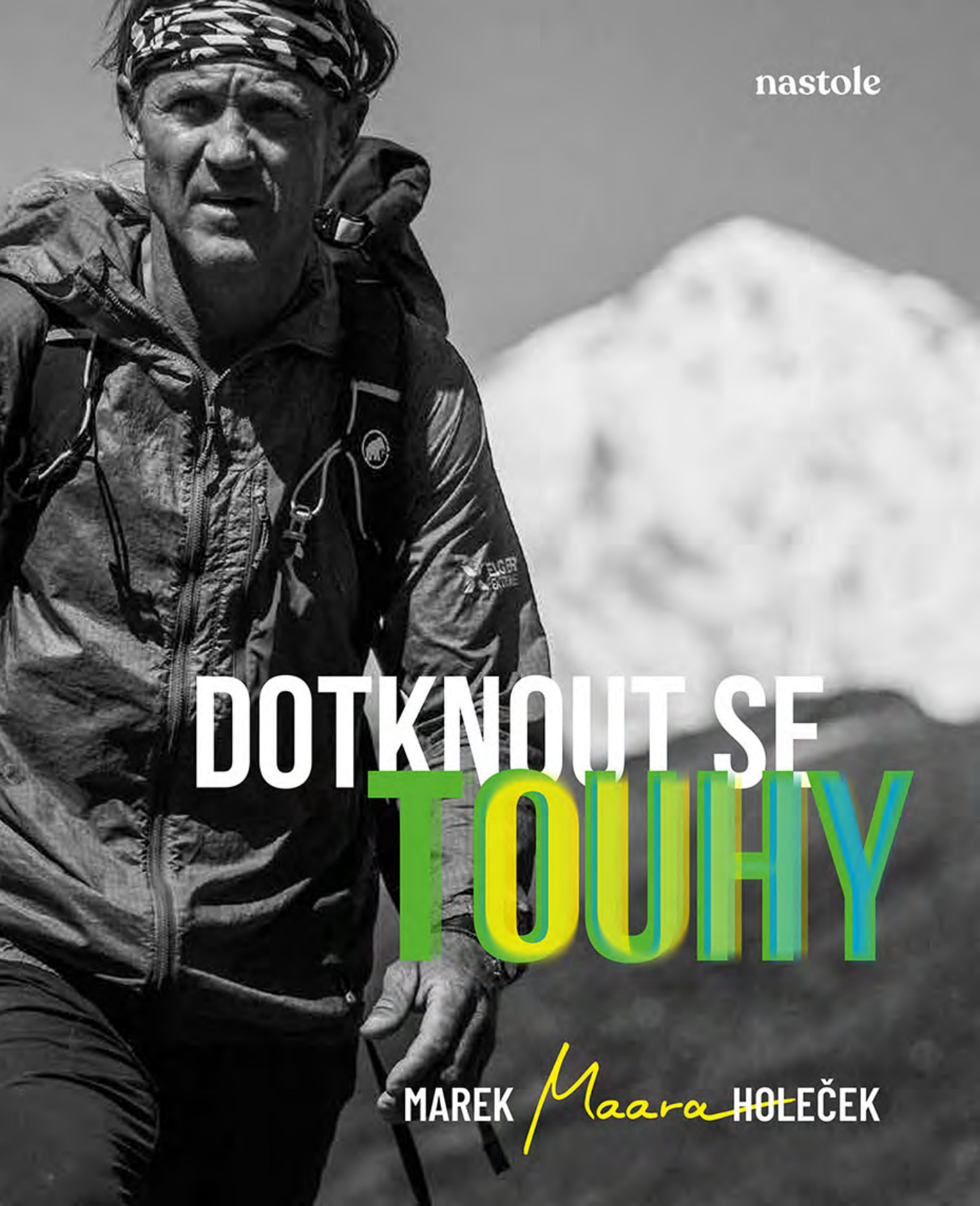

nastole
DOTKNOUT SE
TOUHY
MAREK Maara HOLEČEK

Dotknout se touhy

Zápisky Marouška blázna 5

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz
www.albatrosmedia.cz

nastole

Marek Holeček
Dotknout se touhy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

DOTKNOUT SE TOUHY

Zápisky Marouška Blázna 5

MAREK Maara HOLEČEK

DOTKNOUT SE TOUHY

nastole

Na tomto místě chci poděkovat všem, kteří mi poskytli své dovednosti a zachytili prchavé okamžiky příběhů ve fotkách, jež zdobí stránky této knížky. Dle bontonu začnu princeznami s růžky ve vlasech, a to Miri Jirkovou, pak mojí božskou Kájou, též láskáčkem dceruškou Viky. Následuje grupa testosteronů, které vévodí belzebub Galásek Tom alias Galas. Pak jeho učedník s pekelným mourem na tváři Jonatán Macháně. Další pekelníci v hodnosti vraníka Honza Čumáček Šimánek, Lukáš Černý a Jan Petr Juračka. Též i s hodností obyčejného šimla Pavel Kořen Kořínek i Ondra Mrklovský. Následují ti, kdož peklu také propadli, neboli parťáci na laně a v hříchu Radoslav Radar Groh a Tomáš Tom Petreček. Pak do nebeského báru zdravím Pavla Žofína Žofku i Ondru Hvězdu Húserku. Tím výčet nekončí, jelikož se můj archiv každý rok rozrůstá o pestrobarevnou škálu tisíců fotek, v jejichž uspořádání se odráží můj ukázkový chaos prvoka v nálevu. Čili již nejsem s to určit, kdo přesně zmáčkl závěrku. Takže pokud jsem na někoho zapomněl, neboť již přesně nevím, kdo to byl, věřte, že v tom není úmysl či kasání se cizím peřím. Neboli i vám, drazí jmenovitě nezmínění, velice děkuji.

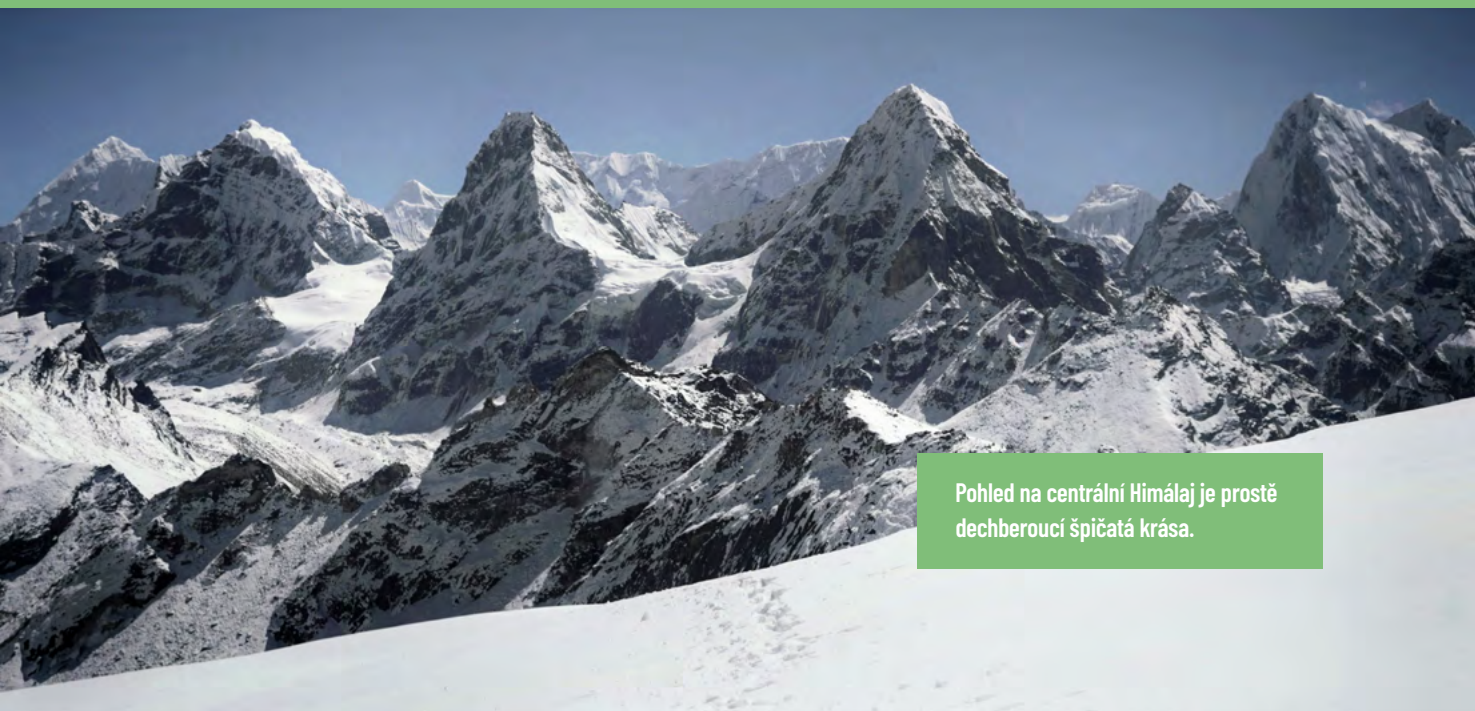
Mára

© Marek Holeček, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7448-918-1
ISBN e-knihy 978-80-7448-939-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

OBSAH

A budu horolezec!	7
EXPEDICE Langtang Lirung, Nepál, 2024	14
Poslední dny ve stěně Langtangu	48
Mám zapomenout…	58
EXPEDICE Čo Oju, Nepál, 2025	78
Hej, ty tam na druhém břehu…	134
Věčná touha	149
EXPEDICE Nanga Parbat, Pákistán, 2026	174
Bacha na podloudné obchodníky s vodou	216

Pohled na centrální Himálaj je prostě dechberoucí špičatá krása.

JEDÉÉM...

Každý příběh má někde svůj začátek, že? Někdo ho musel prožít či vymyslet, aby se mohl převyprávět či zapsat. Dokážu si představit i děj stále se odvíjející dál, takový nekonečný příběh, který píše samo lidstvo. Vždy však musíme najít začátek nitě, ten pomyslný start, odkud se začne odvíjet klubko. Následně je již jedno, zda vypravěč začne od konce, pokud je drama už ukončeno, nebo z prostředku a postupně ho bude nabalovat, aby mělo spád a dějová linka se v zákrutách neztratila. Samotný podnět pro příběh může být jeden, následující okamžiky již popisují jen reakce na vzniklou situaci. Nebo může jít o více impulzů, případně celý dlouhý řetěz průšvihů, systematických kroků či nahodilostí, které buď gradují, či plují bez zbytečných vlnek jako poklidná řeka. Mohou popisovat groteskní chvilky, úsměvné, až se za břicho popadáte, vážné momenty vyžadující soustředění, zlomové životní okamžiky náhodné, ale i cílené, šťastné chvilky jen tak nebo bolestné, které nikdo nechce, vize budoucna a snění, soustředění na výkon, kroky k vítězství, prohry z podcenění či nedostatečnosti nebo jen popis běžné denní šedi. Nuže, dobrá, a k čemu jsou dobré tyhle bláboly? Tím jsem si udělal jen takové předpolí k divokým příběhům, které jsem prožil v lehkosti i tíži bytí a zaznamenal je do pokračující ságy „zápisků Marouška blázna“. No a abych od sebe oddělil jednotlivé knižní pomateniny, pátý spisek se bude tentokrát dotýkat touhy. Předchozí měly v názvu nebe, hvězdy, duši, štěstí a možná se budu v budoucnu ještě dotýkat sebe, tebe, elektrického drátu, než dostanu prdu a bude amen. Proč tomu tak je, snad ukáže následující děj.

Mára

A BUDU HOROLEZEC!

Z horní skříně v předsíni po chvilce přehrabování v dalším harampádí letí batoh k zemi. Tam sebou plácne o dlažbu, přičemž vzduch jemně prostoupí vůně potu, lučních květů, mechu ze skal, též zatuchlého prachu a dobrodružství. Možná je to jen představa, ta touha dětských smyslů, které se již těší na nadcházející okamžiky. Vědí, že je opět čeká velké dobrodružství. Vzápětí se plátěný batoh s obšitým koženým dnem a ramenními popruhy ze stejného materiálu začíná plnit. Opatrně se nastojato umístí termoska s čajem, která má uvnitř skleněnou vložku a musí se na ni dávat bacha, aby někde nespadla. Pak sváča pro chvíle hladu, oblečení do deště a něco na přioblečení, karabiny, smyčky, lezečky. Navrchu plného báglu je přehozeno lano, které přichytí horní víko stažené napevno popruhem přes kovovou přezku. Pod paži dostávám stan, který je též z plátna, takzvané áčko. Má kulatý vchod, do něhož je všitý takový rukáv, tubus, jímž se musí prolézt dovnitř. Před případným marastem se tubus stáhne šňůrou a je to. Trochu tomu kusu plátna závidím, prý byl s expedicí na Kavkaze. Já jsem zatím nikde nebyl, ale tajně doufám, že přes ten tlak pod rukou u mých žeber do mě trochu té dávné výpravy vstoupí, že si tak malinko předurčím své budoucí kroky. „Nestůj tam jako tvrdé Y, vezmi ze země ještě jeden spacák a pojď už," zaburácí přísný hlas, který mě vytrhne z úvah. Sedáme do auta, jehož motor naskočí až na třetí pokus. Pravá ruka řidiče po chvilce stáhne mechanický sytič benzínu, pákou zařadí rychlost a dáváme se do pohybu.

„Tatí, a kam dneska jedeme?" — „Nech se překvapit."

Vlastně je mi to jedno. Projíždíme alejí stromů. Za ní je krásná zvlněná krajina. Míhání kmenů, které chvilkami přerušují obraz, mi připomíná projekci ze starých filmů. Postupně roste můj neklid. Už tam chci být. Je jedno kde, vím, že máme lano a budeme lézt. Máme stan, jsme bez mámy a ségry, před námi je

náš privátní čas. Jak já se těším! Auto zastavuje a táta vybíhá ven, přitom pro mě neslyšně povídá něco místňákovi. Ten jen rukou ukáže kamsi, kde asi máme zanechat auto a nejspíš můžeme postavit i stan. „Tak pojď, synku, ať ještě dnes něco stihneme vylézt." V té chvíli bez zaváhání přehazuju přes hlavu popruh s chlebníkem a vystřelím za mizejícími zády otce. Vše kolem mě je nabité krásou. Obří pískovcové věže rozmanitých tvarů s macatými vrcholy, tenkými špičkami ostrými jako jehly, vršky připomínající lidskou či zvířecí hlavu... Též opřené o sebe v mileneckém objetí, zvedající se pyšně nad zelenou hradbou stromů. Zacházíme do lesa a proplétáme se labyrintem úzkých cestiček mezi skalními stěnami. Jsem v sedmém nebi, už nechci ani krok navíc, jen na některou z těch krásek vylézt. Najednou táťulda zastaví a přes tlustá skla brýlí hledí vzhůru. „Tady to spolu vylezeme a jsem zvědav, jestli to dáš." Chtěl jsem odpovědět nahlas: „Jistěže dám!" Hlavně ať už lezu. Nějak se mi ale slova zadrhla a chvilku nevyšel ven ani výdech. Následovalo rozmotávání lana a navazování, smyčky přehozené přes krk a do jedné se zacvakly o sebe chrastící ocelové karabiny. Jedna z nich byla hotovou svátostí. Měla tvar nuly s pojistným šroubovacím zámkem proti otevření a na boku vyraženo Stubai Austria. Hotový poklad. Vzácností jsou též mé nové lezečky, které budu mít poprvé na nohou. Jednalo se o gumoplátěné kopačky s uřezanými špunty. Jednotlivé úkony, které následovaly, navazování a tak dále, mi připomínaly japonský čajový obřad. Naposledy otec kontroluje své z lana uvázané „kšandičky", pak mé. Vzápětí zalézá do štěrbiny mezi skalní bloky, kde se rozporem posouvá výš. Začíná mizet v útrobách skalní masy někam, kam už nedohlédnu. Jen odvíjející se lano mi dává znamení, že na druhém konci stále někdo je a stoupá dál. Nechám ten špagát projíždět dlaní, pak putuje přes rameno i záda k druhé ruce, která je též připravena ho v mžiku sevřít vší silou v pěst. Takhle mě to táta učil — v případě pádu musím konat. Prý že mu tím zachráním život, kdyby náhodou někde po cestě uklouzl. Spadl by do jištění, které založí, či cvaknutého kruhu a vytvoří tím lanovou spojnici mezi ním a mnou. Já ho v pádu udržím a tím neskončí placatý někde dole. Ale musím pěkně držet a za žádných okolností lano nepustit. I kdybych s ním v protiváze vyletěl vzhůru jako raketa. Takhle jsem to pochopil, ale praxe byla

nulová. Dlaně se mi lehýnce potí a nervozita stoupá, jen abych něco nepodělal. Zároveň vnímám les, jeho vůni slitou z mechu, borůvčí, hub, tlejícího jehličí, smůly řinoucí se jako pláč z rány po ulomené větvi, tu všudypřítomnou pohodu. Občas si jen vítr pohraje s korunami borovic, skrze ně se snaží prostoupit paprsky slunce. Z dálky přichází hlas kukačky a někde za vedlejší skálou buší datel klovákem do kmene, pod kůrou hledá svůj oběd. Najednou se lano zastaví a slyším shora volat: „Zruš! Doberu lano až k tobě, pak začni lézt, jistím tě.“ Znamenalo to zahodit zbytek lana, které jsem stále ještě držel, počkat, až se napne k mému uzlu na hrudníku, a pak můžu vyrazit. Konečně se dotýkám té hrubé skály, osahávám její nerovnosti, zapírám o ni nohy a pomalu stoupám. Přesně podle tátových pohybů. Tělem prostupuje radost i napětí. Jsem vysoko nad zemí, mám strach a bušení mého srdce musí slyšet každý na sto honů. Zároveň mám strašnou touhu dostat se nahoru. Konečně vylézám na ubíhající hřbet věže a už vidím tátu. Sedí na malém vršíčku, dobírá lano a usmívá se na

Český ráj nabízí romantiku a krystalickou radost z lezení.

mě. Poslední metry nic nedržím v rukách. Jsou opřené jen o šikmo nakloněnou skálu vyhřátou od slunce, které pozvolna utíká za obzor. Jediné, co mě posouvá po drobných krůčcích vzhůru, jsou nohy opřené na tření tak, aby mi nepodklouzly. Rozcapený gekon lezoucí po zdi — přesně tak si připadám. Poslední pohyb a jsem na vršku. Tedy takovém plácku akorát na usazení dvou zadnic. Úžasný pocit vítězství nad obavami i nad cestou, kterou jsem prolezl. Vše pode mnou je najednou srozumitelnější. Takové srovnané. Támhle vidím cestu, kudy jsme šli, v dálce naše auto a na horizontu tmavý hřeben hor. Do toho zahouká na přejezdu motoráček a s kovovým skřípěním v zatáčkách si to sune krajinou. Jedna věc je nad všechny jasnější: budu horolezcem! A ne žádné ořezávátko, ale pořádný horal, který objede svět. „Tak co, dobrý?“ přeruší mé nadouvání tátův hlas a jeho ruka mi podává vrcholovou knížku.

„Zapiš se tam, že jsi tady byl, jestli to tedy umíš.“ — „Jasně že umím, táto.“ — „No, tvé školní výsledky tomu moc nenasvědčují, tak ukaž.“

Pískovce, do kterých se zahloubila v meandrech řeka Labe, jsou velkým zázrakem naší malé české kotliny. A to nejen na pohled.

Kde nestačí dovednost ani síla, tam přebírá otěže vynalézavost.

Za soumraku přicházíme k autu a ještě před příchodem tmy máme na louce postavený stan. Rychle do sebe vdechnu z domova připravený chléb s máslem. Otluču skořápku vajíčka uvařeného natvrdo a lup s ním do mordy. Pár loků vlažného čaje z termosky a už se balím do spacáku, který mě začíná chránit před večerním chladem. Než zavřu oči, ještě řeknu tátovi dobrou a už se těším na sladké sny. Určitě přijdou a přinesou výpravy do dalekých hor, které mám nakoukané z knížek naší domácí knihovny. Budu procházet exotickou krajinou kolem lidí s jinými tvářemi v divných oblecích. Budu stoupat údolími s bouřící řekou, která jako by chtěla ve spěchu před někým utéct. Pak se objeví ten špičatý horizont zasněžených hor. Teď už jen začít stoupat po jejich úbočích, kde v závěru bílou barvu vystřídají odstíny modré. To už je ten vysněný vrchol s výhledem na všechny strany, do nekonečných dálav... Jednou to určitě spatřím, vím to.

Psal se rok 1981. Ve svých téměř osmi letech jsem již věděl vše o světě a především — co na něm budu dělat.

EXPED
LANG
LIRUN

CE
GTANG
G

EXPEDICE LANGTANG LIRUNG, NEPÁL, 2024

ONDROVA HVĚZDA

Dne 25. října začal výstup dosud neprostoupenou východní stěnou na diamant vévodící celému okolí, Langtang Lirung, 7 227 m. Do stěny jsme nastoupili dva. Ondra Húserka a já, Marek Holeček, řečený blázen. Šestý den, kolem jedenácté hodiny dopoledne, stojíme na vršku, kde podle oficiálních pramenů více než deset let nikdo před námi nebyl. Zmrzlé úsměvy do foťáku a rychle dolů. Po osmi dnech tvrdé dřiny a těžkého lezení, včetně sedmi bivaků, se 1. listopadu vracím do prázdného základního tábora. Jsem sám. Za mnou je prolezená stěna, která odolávala nejedné výpravě i představě, a k tomu sestup hrůzu nahánějícím ledovcem, kudy předtím lidská noha neprošla. A též tíživá bolest ze ztráty parťáka...

Začátek

Jsou chvíle zastavení, kdy se po doběhnutí závodu nahřejete ve sprše a pak v županu zaplujete do křesla. Před vámi jsou okamžiky klidu. S nikým nemusíte mluvit, nohy máte na stolku a předchozí únava z myšlenek i únava těla se pomalu rozpouští. Emoce ztrácejí své ostré hrany a jejich vlnění připomíná lehký vánek na hladině rybníka. Je to moment i příležitost podívat se zpět na dlouhé dny, na desetitisíce kroků a pohybů. Na krásu, vypětí a čas vzájemného

Nedotčená východní stěna Langtangu zatím odolala všem expedičním pokustónům. Co má přichystané pro nás, je zatím ve hvězdách.

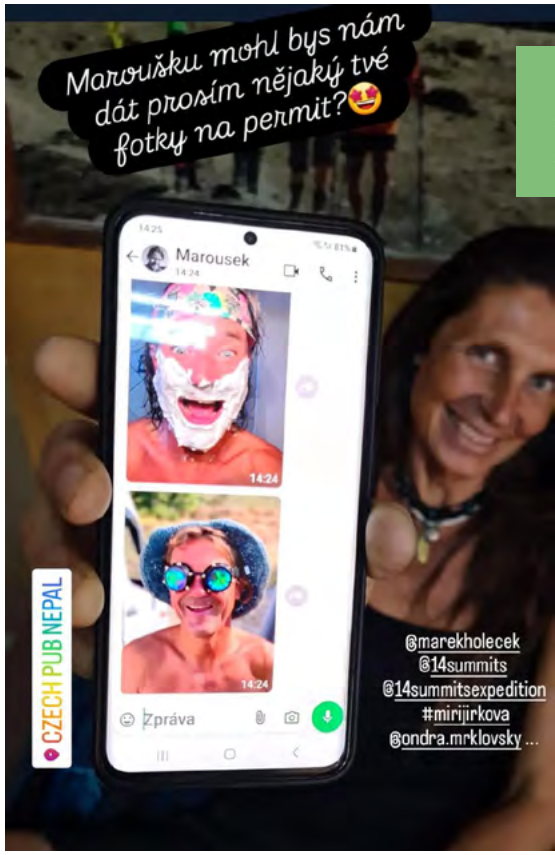
Parta nazdárků: zleva Ondra I., Hoďas, Mišo, vzadu Lasky, pak Ondra II. a má ničemnost.

přátelství spojeného lanem, bělostné štíty kolem, padající laviny, chlad, žízeň i vášeň v každém úderu srdce...

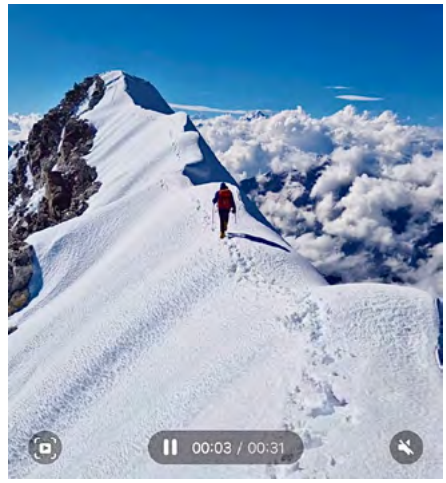
Události předchozích dnů se mi vtiskly hluboko do paměti. Patří k těm nejdivočejším, které jsem kdy v horách prožil. K nejkrásnějším i nejbolestivějším. Příběh začal 25. září dosednutím na ranvej v Káthmándú. Bylo to stvrzení naší předchozí dohody, že se společným cílem a láskou pro nadcházející dny stává kráska zvedající se z údolí a nesoucí hrdé jméno Langtang Lirung. Sranda je, že v tibetském jazyce prý lang označuje jaka, tedy něco jako chundelatou krávu. Přitom tang znamená následovat. Podle pověsti totiž skryté malebné údolí

objevil láma, duchovní učitel buddhismu, když hledal zatoulaného jaka. Takže hurá za rohatou krávou či rohatou běhnou.

Prvních pár dní jsme probendili po barech, jelikož Himálaj zasáhly silné deště a cesta k němu byla plná závalů. Houževnatý národ pod horami ale dokázal během pár dní zase zpřístupnit cestu přes údolíčka a průsmyky, takže jsme naštěstí nezůstali přisátí na „špuntu". Jinak bychom byli zralí na alkoholový detox. Naše parta byla poskládána ze čtyř kusů. Tvořili ji lezci Ondra „Ou" Húserka, Ondra „Ou" Mrklovský a též kámoš do nepohody, který se mnou byl již na nejedné výpravě, emeritní bankéř, extraligová píšťalka, trekař i instantní lezec Pavel Hodek řečený „Hoďas". Partu jsem doplňoval já, Maroušek blázen. Mojí ambicí bylo stíhat lezecké mladďochy, tedy patřit ke skupině dvou „Ou".

Bylo třeba vyřídit nutné formality s úřady a též se vypořádat s červenými krvinkami.

Po klidném obrůstání mechem v hospodách v Káthmándú následoval přesun džípem do vesničky Dhunche. Od té chvíle začala aklimatizační tortura přes Gosaikundu a dál vzhůru údolím Langtangu podél divoké řeky, padající z horských ledovců. Uzavřela se po čtrnácti dnech na vršíčku Naya Kanga ve výšce 5 800 metrů, tedy na takovém nádherném krtinci s výhledem na okolí, kterých je v Himálaji více, než kdo dokáže spočítat.

Takže téměř tři týdny po příletu mohl nastat krok číslo dvě, tedy možnost lézt s již dostatečnou zásobou červených krvinek. Přišel ten správný okamžik k přesunu do základního tábora pod magickým amfiteátrem. Ten tvořila mohutná hradba východní stěny Langtangu a okolních štítů. Zde jsme byli již odkázáni na přízeň všehomíra, který nám měl přihrát dobré počasí, abychom mohli dát platný pokus o zteč.

Aklimatizace při výstupech na okolní štíty byla čistá romantika. Jen my čtyři a špičatá krása kolem, kam až oko dohlédlo.

Zprávy přes satelit:

4. října 2024

Kostlivec ve skříni. Tohle ustálené slovní spojení vyvolává dojem či je obecně vnímáno tak, že v té almaře leží něco nechtěného. Jenže já v ní mám laskominy. Tedy vzpomínky a sny, které si rád připomínám. Právě tyhle potvůrky se nejednou staly hybnou silou ženoucí mě do dalších příběhů. Takže je to zase tady. Jsem na začátku dobrodružství, které na mě čeká vysoko v horách. Ta prvotní touha ale vznikla již před dvaceti lety, kdy jsem těmito místy procházel. Nic nezmizelo a krajina je stále vymalovaná do pohádky. Vstupuji do parku Langtang, nad kterým se zvedá ze zeleně vysokohorského pralesa bělostná silueta hory, která mi nedala celé roky spát. Zdravím ze špičatého Nepálu.

7. října 2024

Plíce přivykají úbytku kyslíku a přestávají protestovat. Koneckonců, co jim zbývá, když rozum zůstal v Káthmándú a kroky směřují stále výš. Takže stojím před výzvou, která tu čeká milión let. Nedotčená stěna, zvedající se přes dva tisíce metrů od svého úpatí. Je to kráska a zároveň strmé hovado. Nečekám soucit z její strany. Dovednosti máme takové, jaké jsme si přivezli, a víc toho není. Moji parťáci, mladoši Ondra a Ondra, mi vylepšují šance uspět. Linie výstupu je též připravena a prosba ke hvězdám o štěstí odeslána. Dle mého už víc pro přípravu udělat nelze. Za pár dní jdeme s kůží na trh. Do té doby čůgo bůgo.

14. října 2024

Poté co jsme obhlédli nástup pod stěnou Langtangu, která vyrůstá z luk nad naším základním táborem, nezbylo než konstatovat, že každý pokus o její prolezení je čirým zoufalstvím. Přesto účastníci odtučňovací dovolenky odsouhlasili linii možného nového průstupu stěnou. Tedy jupí. Neboli parta snílků je připravena na čas strádání, jít si za utopistickým obrazem přímo do samotného pekla. Jediné, co nám ještě chybí, než vyrazíme, je dostatek červených krvinek. Víme, že pro jejich nákup musíme někam do výšek. Padlo rozhodnutí na protější krtinec Naypičus. Kluci mě hned opravují, že se jmenuje Naya Kanga. Kdo si má pamatovat takové divnonázvy, že? Stejně pro mě zítra už zas bude jen jedním z těch krásných „pičusů“

Ondra balí věci na náš další výpad po okolí. Jinak jsme byli pod Langtangem úplně sami. Tedy pokud se za námi nepřišli podívat chlupatí jaci.

nabízejících úžasný výhled na okolí. Takže vyrážíme vzhůru, držíc se pravidla, že aklimatizace má být pozvolná a něžná. Nic z toho se však nekoná. Výklus na šestitisícový špičák se zvrtnul v prachsprostou třídenní nádeničinu. Ano, výhledy na vršku éňoňůňo, dva bivaky nad pět a půl, tedy co si stěžuji? Chtěl bych dodat, že jestli je tohle nabízeno jako trekový cíl, tak odteď na trekaře hledím jako na parťáky ve zbrani. Ale už jsme dole ve vesničce Gompa-něco a zítra se vracíme do základního tábora u jačího lejna. Tam už jen počkáme na přízeň nebes a vzápětí si hodíme kostkou o východní nedotčenou stěnu Langtangu.

17. října 2024

Je to tak, čekáme, až ty zářivé nebeské trajdy vydají svolení, respektive až přijde potřebná kombinace dobrých dnů, které nám dají šanci vystřelit vzhůru. Zatím nám nic nechybí. Náš základní tábor je na konci morény, co by kamenem dohodil od jejího úpatí. Žádný led ani šutry, ale louka s květy, kterou probublávají drobné potůčky. Sem tam na návštěvu dorazí chlupatý čert jakovitý. Rozhled do širokého údolí se zasněženými vrcholky zvedajícími se po jeho stranách je hoden bohů. Neboli romantika až k pochechtání. S obavou se dívám jen nad hlavu, na tu tanečnici vyskákanou. Ona dobře ví, že z ní mám přikáklo v gatích a dušičku, co by se za nehet malíčku vešla. Není se čemu divit. Tři kilometry mě dělí od vrcholu. A žádný pochoďák nás tedy nečeká. Hned za rohem je dojezdiště lavin a kamenů a také ledovec se svým nevypočitatelným rytmem. Nad ním se zvedá víc než strmá stěna. A v jakém že je letos rozpoložení děvče rozkošné v Langtangu roztáčené? Dalo by se říct, že se nachází v příznivé náladě. Ve spodní části má odhalené nožky až do půli stehen. Na himálajský podzim nečekaný outfit, ale což… Takže první část – hodně skály. Pak je bílá sukýnka protkaná skalními pruhy a nad tím bělostný topík. Ten je barevně sladěn s vlasy, se kterými si na vrcholku pohrává vítr. Shoduji se s kluky Ondrou a Ondrou v tom, kudy vzhůru. V plánu jsou čtyři dny lezení a dva na sestup. Jak se to však podělá, ještě uvidíme. Jedna neznámá ale před námi trčí jako prst vztyčený ve vzduchu. Kudy dolů? Jako nejpříznivější se za současného zasněžení nabízí severovýchodní hřeben a následně tradá do východního ledovce. Čas ukáže. Doufám, že se hvězdy štěstí včas probudí a od prvního kroku vzhůru i dolů nezavřou oko…

Nástup pod Langtang Lirung

Náš základní tábor v přibližně čtyřech a půl tisících metrech byl čistá romantika. Spočíval na výběžku morény porostlém travnatým kobercem, o jehož dokonalý sestřih se staraly zuby jačích tuláků. Drobné vodopádky a potůčky protínaly zeleň jako žíly na rukou starce. Stačilo si jen nabrat vodu do dlaní a pít. Za tímto šťavnatým světem se jako mávnutím kouzelného proutku rozprostírala krajina šutrů a ledu. Měla též svůj pohyb... Tajemné praskání, rachot padajícího kamení a dunění dojezdů sněhových lavin jako by vycházely z pekla, kde pro život není prostor. Nad tím vším se zvedala obrovská kulisa 2 700 metrů vysoké východní stěny Langtangu.

První pokus o nástup do stěny jsme dali 20. října, přičemž Hoďas dělal v BC hlídacího psa.

Vše se zhatilo již v prvních ranních hodinách. Za rozbřesku jsme vylezli prvních dvě stě metrů nad sněhový kužel, kam doklouzávaly laviny. S ranními paprsky začal foukat teplý fén, který jsme tady do té doby neměli. Destrukční účinek změny teplot se začal okamžitě projevovat. Jako by někdo nahoře otevřel silo — dolů začaly létat kameny i led. Zvuk prolétajících nazdárků zněl jako smečka divokých psů.

Před desátou jsme se schovali pod drobným skalním převisem. Z údolí se začala plíživě tlačit mračna. Nikoliv z nebe, ale zespoda. Nedalo se nic dělat. Slaňovat dolů v té kanonádě nešlo. S padající krupicí, kterou s sebou přinesla oblačnost, začaly létat i drobné sněhové pozdravy. Vlezli jsme rychle do stanu a vydrželi v něm dalších 24 hodin. V noci přes naše hlavy proletěly čtyři gigantické vagóny sněhu. Tlak nás ve stanu pokaždé přimáčkl. Naštěstí nám skalní převis dělal stříšku a ta mnohatunová nadílka nás vždy přeskočila jako skokan na lyžích. Byl to zajímavý pocit, být pozorovatelem na vnitřní straně laviny.